

Toelichting op de verordening Jeugdhulp HBL

De Verordening Jeugdhulp van de gemeenten Huizen, Blaricum en Laren is tot stand gekomen op basis van de gezamenlijke visie op het sociaal domein en sluit aan bij de landelijke Hervormingsagenda Jeugd. De modelverordening van de VNG diende als uitgangspunt. Deze verordening is echter niet slechts een juridische vertaling van wetgeving, maar weerspiegelt de koers die we als gemeenten willen varen in het bieden van passende, effectieve en menselijke jeugdhulp.

In onze visie staat een fundamenteel andere benadering van zorg en ondersteuning centraal. Niet het systeem of het beschikbare aanbod is leidend, maar de leefwereld van het kind en het gezin, we werken samen met elkaar (partnerschap tussen gemeente en inwoner) en er is sprake van wederkerigheid (gemeente ondersteunt en verwacht daarbij ook inzet van de inwoner). Vanuit deze uitgangspunten en in lijn met de Hervormingsagenda jeugd, hebben we vijf strategische keuzes geformuleerd: we stellen het gezin en hun leefwereld centraal, we streven naar normalisatie waar dat kan, we spreken inwoners aan op hun eigen kracht en verantwoordelijkheid, we doen wat nodig is, en maatwerk is altijd het uitgangspunt. Deze strategische keuzes vormen samen de basis voor een andere manier van denken over en omgaan met jeugdhulp: gericht, zorgvuldig en menselijk.

Concreet betekent dit dat we in de verordening de mens en zijn situatie centraal stellen. Niet het systeem, maar het individuele gezin is het vertrekpunt. Ieder gezin is anders, met eigen mogelijkheden, achtergronden en behoeften. Dat vraagt om maatwerk en ruimte voor professionals om in samenwerking met het gezin tot de juiste aanpak te komen. De bepalingen in de verordening zijn er dan ook op gericht om het uitvoeringsproces minder rigide te maken en maatwerk mogelijk te maken. We beoordelen de hulpvraag niet louter op objectieve criteria of op wat we van kinderen met een bepaalde leeftijd mogen verwachten, maar we kijken ook naar de context, de dynamiek en de achtergrond van het gezin. Zo geven we ruimte aan de menselijke maat en het vakmanschap van de professional.

Daarnaast zetten we in op normaliseren, eigen kracht en het versterken van zelfredzaamheid. Het uitgangspunt is het gewone leven. We willen voorkomen dat er te snel wordt gegrepen naar formele jeugdhulp, en kijken daarom eerst wat iemand zelf kan doen of met hulp uit het eigen netwerk. Pas als blijkt dat dit niet voldoende is, komt professionele hulp in beeld. In de verordening is dan ook nadrukkelijk opgenomen dat inwoners de verantwoordelijkheid hebben om naar vermogen mee te werken aan het vinden van oplossingen. Ook wordt benoemd dat eerst gekeken wordt naar wat er in het eigen netwerk mogelijk is. Als er sprake is van tijdelijke overbelasting, dan wordt gekeken hoe die overbelasting verminderd kan worden met lichte ondersteuning, voordat zwaardere jeugdhulp wordt ingezet.

Met deze aanpak maken we jeugdhulp beschikbaar voor degenen die het echt nodig hebben. Dit betekent dat hulp niet automatisch wordt ingezet zodra er een vraag is. Pas na zorgvuldig onderzoek wordt vastgesteld of hulp noodzakelijk en doelmatig is. De verordening bevat duidelijke kaders die ruimte bieden voor professionele afweging, maar ook misbruik of oneigenlijk gebruik helpen voorkomen. We sturen op passende inzet van middelen, een rechtvaardige beoordeling van hulpvragen en het vermijden van onnodige zorg.

Tot slot zullen we de werking van de verordening evalueren. We denken nu al na over de criteria om dit goed te kunnen doen. Waar mogelijk betrekken we hierbij zowel professionals in de uitvoering als de inwoners die gebruikmaken van jeugdhulp, zodat de verordening ook in de praktijk blijft aansluiten bij wat nodig is.